

(המשך מעמוד 21)

זו לא היתה אהבה בוגרת, זו היתה אולי אהבה שהיתה שייכת להצגה. האהבה עברה לילד שלי, והיינו שלושתנו באותו ראש. זו היתה תקופה הכי מאושרת בחיים שלי. ואז באחת ההצגות הגיע לתיאטרון ארזים, שם הצגנו את שיער, מיברק ש' הזמין אותי לחזור מייד לניו יורק, לקבל על עצמי שוב את תפקיד ראשה המקלה בזורבה.

עמדתי בדילמה. לא רציתי להפסיק את שיער ואת גבי, לא-לכך רציתי לנסות. אבל הרגשתי שאני חייבת משהו ל-הארולד פרינס ולעצמי, והרגשתי שאם שולחים לי מיברק אני פשוט חשובה להם. יותר כדאי היה לי לנקות את השם ב-ארה"ב, עם מפיץ גדול כזה, מאשר להמשיך להופיע בשיער כאן.

כשהגעתי לניו יורק הכניס אותי המפיץ מייד לאגוד השחקנים, שהוא איגוד שדי קשה להתקבל אליו, בעיקר אם אתה ישר-אלי. האיגוד הזה דואג שחקן שאינו מועסק, הוא דואג שאף שחקן משרותיו לא יגיע למצב שבו אני נמצאת כיום. זאת אומרת, הוא משלם מדי-שבוע כסף, כדי שהשחקן המובטל לא יגוע ברעב. אלא שבניו יורק לא נוקטת לשירותי האיגוד, כי הייתי מועסקת רוב הזמן.

ההצלחה שלי כראש המקלה בזורבה הי-תה פנטסטית, והביקורות שקיבלתי יוקרה: "גב' אנקורי היא מסמר ההצגה, משמיעה את שיריה כמו אדית פיאף יוונית". — "קול נפלא ומרגש, חושניות חודרת המושג-גת לפעמים בעזרת תנועה קלה בלבד". — "היא יכולה להיות דוגמה לאותו סוג של חשמל פסיכולוגי, החייב להיות נחלת התיאטרון כולו".

אבל למרות כל זאת הראש שלי נשאר עם גבי ועם שיער, מה-גם שקיבלתי מיברק מדיעות אחרונות, שסיפר לי כי זכיתי ב-כינור דוד כחשקנית-המחזמר של השנה. הרגשתי לא-נורמלי, כל ההצלחות שלי בזורבה, לא הזינו לי כמו הזכייה שלי ב-כינור דוד בארץ.

בדיוק באותו זמן הציע לי יונתן כרמון, בניו יורק, לבוא ארצה, כי הוא מתכוון להפיק לברודוויי מחזמר ישראלי לחיות עוד חורף למות עוד קיץ. לא ידעתי מה להחליט. אבל הוא שיכנע אותי שמוטב לעשות תפקיד ראשי במחזמר ישראלי בברודוויי, מאשר תפקיד קטן בישראל. חזרתי ארצה לעשות חזרות, וגררתי גם את גבי שושן להצגה. אבל באותה תקופה כבר הרגשתי שהאהבה שלנו נגמרה. בזמן החזרות גבי אמר לי שזה לא בשבילנו, וגם אני ראיתי שזה יהודי מדי, והתביישתי לבוא עם תומר כזה לברודוויי. עזבתי את ההפקה ונשארתי בארץ.

נידו "אותי!"

אז התחילה תקופה איומה בחיי. התחלתי לעשות חלטורות בשביל לפרנס את הילד ואותי, וזה החליא אותי. ידעתי שיום אחד זה ייגמר, כי אם אני לא הולכת על דברים גדולים אני לא מצליחה. ראיתי שלקחתי יש נטייה רק ליוונית, ולי לא היה מה להציע.

המטכתי להופיע בלי ברירה. אני לא יודעת לעשות שום דבר אחר שאפשר ל-התפרנס ממנו. מה שעודד אותי בתקופת החלטורות היו התיכריות שלי. היה לי סיפור קטן עם הצייר יורם לוקוב, וסיפור אפלטוני עם הפיומונאי יענקלה רוטבליט. יענקלה היה נהדר אלי. הוא הסתובב אתי במארגן לאמרגן, והציע לעשות תוכניות יחד שלי שתהיה מורכבת רק משירים שלו. משום מה אף אחד לא האמין ב-והעניין ירד מהפרק.

אני אשה חזקה, והדיכאונות שלי הבהילו אותי. התחלתי להיגרר לכסית, שבינתיים שינ-תה תדמית, ושם הכרתי את עצמי לא לשחק את תוכנית שמתרחקת מאנשים פשוטים. ידעתי שאנשי-במה הם לא החב-רים הכי נאמנים, והרגשתי גם שאם אפול מבחינת הקאריירה, כדאי שיהיו לי חברים. סתם אנשים פשוטים.

אבל זה היה בעוכרי. אחד האנשים שהיכרתי בכסית היה יורם לנדסברגר, הר-ומן שלי איתו הרס לי את החיים בתור אמן. בתור אשה ובתור אמן. ואני חושבת שזאת חוצפה שזה צריך היה להרוס לי. כי אם בניו יורק היתה זמרת כמוני מכירה מישוה כמו יורם לנדסברגר, אז איגוד הר-שחקנים היה חייב לספק לה עבודה אפילו אם במאי היה מחליט שבגלל חייה הפרטיים הוא לא רוצה אותה. אבל כנראה שבארץ הקטנה שלנו זה אחרת.

במה

להשקיע?

בימים טרופים אלה, קשה לסמוך על הממשלה בנוגע למדד. האם תצליח להחזיק נמוך עוד חודש-חודשיים, או לא? לגבי המשקיע — התשובה על כך שווה כסף רב, שכן אם המדד לא יעלה בצורה נחשנית בחודשים הקרובים, לא יהיה כדאי לו לקנות איגרות-חוב צמו-רות למדד.

נראה כי על המשקיע לעשות את החישוב הבא: לטווח של ארבעה-ששה חודשים הקרובים, לא סביר שהממשלה תצליח למנוע את עליית המדד בעוד 15% לפחות, אם לא יותר. אולם ספק אם המדד יעלה בשיעורים של סוף שנת 1973, היינו ב-40% ומעלה.

השקעה באיגרות-חוב צמודות לטווח של כמה חודשים היא, איפוא ספקולטי-בית במידת-מה, אולם ברור כי היא עדיפה על השקעות סתם.

למי שמבקש להרוויח על השקעתו כ-30% ומעלה תוך חצי שנה, כדאי לקנות עכשיו מניות בנק לאומי. מניות אלו ירדו לסביבות שער של 200-220 נקודות.

בנקאי יפת פטריוטיס

מדי שנה, לקראת פירסום המאזן של ה-בנק, עולים שערי המניות ל-300 נקודות. הדבר ודאי גם, כי הבנק הנפיק שיטרי-חוב ניתנים להמרה בשער של 280. כך שמי שקונה כיום מניות ב"ל יכול לע-שות כ-80 נקודות עלייה על שער של 220, ועוד לקבל דיבידנדי ומניות-הטבה בשיעור המקובל בבנק זה, של לפחות 20%.

למשקיע המבקש להמר במידה מסויי-מת, כדאי להעניף מבט על שוק המניות בארה"ב. עכשיו נמצא שם שוק זה בשפל נורא, אולם כל הסימנים מורים על שי-פור לקראת דצמבר.

ראשית, הבנק הפדרלי המרכזי יעשה הכל להורדת שערי הריבית הבנקאית ב-ארה"ב, דבר הגורם מייד להפניית כסף למניות. שנית, ועדת הסנאט האמריקני המליצה כי הרווחים ממכירת מניות ב-בורסה יישאו מס ריווחי-הון, ולא מס-הכנסה רגיל.

פירוש הדבר יהיה הפיכת רכישת ומ-כירת מניות לדבר כדאי יותר בארה"ב — כמו בישראל.

יש כמה מניות בבורסה האמריקנית שממש מיוזוה לקנותן. מניות בנק "צ'ייס מנהטן", שהיו לפני כמה חוד-שים 60 דולר המניה, ירדו כיום ל-30 דולר לערך. הפטריטו יקנה מניות ב"ל, ואילו רואה-השחרות יקנה מניות צ'ייס.

רות האסורות לבנייה לפי הצו החדש, בגלל גודלן, יורשה להם לבנות זירות קטנות יותר באותו שטח בנייה כולל. עופר תמך נמרצות בתביעות הקבלנים, בעוד צ'יץ הסתייג יותר. לבסוף אמר צ'יץ כי יסכים, בתנאי שחלק מן הדירות החדשות יבנה בדרום העיר.

דניאל נפילה

לקחי יום-הכיפורים

של סינדיקט היהלומים

נראה כי מילחמת אוקטובר עשתה גורמים כלכליים בעולם, הקשורים כלכלית עם ישראל. למשל, סינדיקט היהלומים הולנדוני, בעל המונופול הכלל-עולמי על שיווק היהלומים-הגלם.

בעשרים השנים האחרונות היתה ישראל הלוקח מיספר אחד של הסינדיקט, קתה מדי שנה יותר היהלומים-גלם מאשר בלוגיה והולנד. למעשה, היה הסכם בלתי-כתוב בין ישראל לסינדיקט, לפיו הוא מוכר לישראל 90% מכל היהלומים מסוג ה"מלאס". זהו סוג האבנים הבינוניות שישראל ת-מחיתה בייצורן באופן בילעדי, ושלתט בשוק העולמי בסוג זה. כאשר ישראל היא המייצרת מדי-שנה יהלומים ביותר מ-300 מיליון דולאר, הרי אם קורה משהו ללוקח נכבד כזה, עלול הדבר לזעזע גם אימפריה ענקית כסינדיקט ה-יהלומים הולנדוני. הסינדיקט, השייך למישפחת אופנ-היימר מדרום-אפריקה, מהווה מעצמה אדירה העוסקת גם בזהב ותעשיות אחרות, אולם התשתית שלו היא ייצור ושיווק היהלומים-גלם.

מילחמת אוקטובר הוכיחה לראשי הסינדיקט, כי יש-ראש אינה קונה בטוחה. אך כיוון שהיא קונה כה גדולה, הרוכשת כימעט שליש מן הייצור השנתי של הסינדיקט, הרי יש לנקוט צעדים למיקרה שישראל תחל לקנות, מכל מיני סיבות.

לפני חצי שנה החל הסינדיקט להקים בבלוגיה תעשיית יהלומי, מלאס', בהשקעה אדירה. תוך שנה תקום שם תע-שיית יהלומים בהיקף של 3000 פועל. בישראל יש כיום כ-9000 פועלים. תוך שנה תקום לישראל אלטרנטיבה שתחל בייצור אותם יהלומים עצמם בהיקף של כימעט שליש מכל התעשייה הישראלית.

בכך מבטיח הסינדיקט את עצמו למקרה של תקלה בקונה הגדול. הדבר גם יעניק לסינדיקט עמדת-מיקוח נוחה יותר כלפי ישראל, במשאומתן על המחירים של היהלומים-הגלם.

האם יודע על כך מנכ"ל התאחדות יצרני היהלומים, חיים דניאלי, והאם הוא מעורר את הגורמים המתאימים האמורים לטפל בנושא?

אתה: ומטבע בן-גוריון

והרי שני קיטעי עיתונים מאותו תאריך עצמו, על אותו נושא: הנפקת מטבע בן-גוריון. כל אחד מהם אומר ההיפך הגמור מן השני. למי להאמין? בדיקה בשוק מראה כי "ידיעות אחרונות" צודק ומהימן יותר. שני סוחר-י המטבעות הגדולים, עובדיה ושאשא, מחזיקים אך בקושי מעמד מול שטף המכירות, מנסים לבלמו על-ידי הדלפת ידיעות ומחירים לא-נכונים לעיתונות. כאשר בא אליהם מוכר ומבקש את המחיר המופיע בעיתון, הוא נשלח לעיתון, למכור את המטבע עם.

מנכ"ל החברה הממשלתית למדליות ולמטבעות:

הנפקת בן-גוריון — נמכרה למעשה כולה

הכותרת ב"הארץ" דבר —

גולן כופיק

מחזכור

מפיק-הסרטים מנחם גולן, שהס-תבן בהפקת הסרט "לפקה", שהפצתו עוכבה בגלל סיכסוך עם אירגוני-העובי-דים בארה"ב, מנצל את זמנו הפנוי לה-פקת מחזמר.

שותפו להפקה הוא אברהם דשא (פסגל), בהשקעה כוללת של רבע מיליון לירות. המחזמר מבוסס על הסרט ה-יודע, "רק אתמול נולדה", בו כיכבה ב-זמנו בילי האלידי. כוכבת המחזמר תהיה יונה עטרי.

עופר וצ'יץ

מכשירים הבנייה בת"א

שרי-השיכון אברהם עופר נפגש עם ראש-עיריית תל-אביב שלמה (צ'יץ), להט ועם ראשי הקבלנים. מטרת הפ-גישה: הקבלנים תבעו כי תמורת הדי-

רבים אינם מוצלים זכותם לרכוש את מטבע בן-גוריון

הכותרת ב"ידיעות" והיפוכו —

"גלוב"

ומכר

מישרד-הנסיעות, "גלוב" מהגדולים ב-ארץ. החליף בעלים לאחרונה למישרד סניפים בירושלים ובחיפה. הקונים הם זשים תם קבוצה, בראשות העיתונאי נתן ברון.